

LÉLEKTELENŰL KIUTASÍTVÁ
- DE SOSEM FELEDVE

The
IRON KNIGHT

vaslovag

fine selection

JULIE KAGAWA

JULIE KAGAWA

VASTÜNDÉREK
4

The
IRON KNIGHT
vaslovag

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Írta: Julie Kagawa
A mű eredeti címe: The Iron Knight (The Iron Fey Book 4)
THE IRON KNIGHT Copyright © 2011 by Julie Kagawa
A művet eredetileg kiadta: Harlequin Teen®, USA
A szöveget gondozta: Szakál Gertrúd

Hungarian translation copyright © 2017 by Miks-Rédai Viktória
Cover Art Copyright © by Harlequin Enterprises Limited.
Cover art used by arrangement with Harlequin Enterprises Limited. ® and ™ are trademarks owned by Harlequin Enterprises Limited or its affiliated companies, used under license.

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

Minden jog fenntartva, beleértve a bármilyen formában történő részleges vagy teljes sokszorosítás jogát is.

Ez a kiadás a Harlequin Harlequin Books S.A.-val való megállapodás alapján jelent meg.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events or locales is entirely coincidental.

Ez a mű a képzelet szüleménye. A szereplők, a szereplők nevei és a műben szereplő események a szerző képzeletének szülöttei vagy képzeletbeli módon vannak felhasználva, és bármely élő vagy halott személlyel, üzleti létesítménnyel, eseménnyel vagy hellyel való hasonlatosság kizárólag a véletlen egybeesés eredménye.

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 457 247 3

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2018-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Gera Zsuzsa, Korom Pál
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Team Ash,
ezt nektek ajánlom.*

ELSŐ RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

A csontboszorkány háza

— **H**É, JÉGFÍÚ! Biztos, hogy tudod, hová mész?
Nem törődtem Robin pajtással. A Vaderdő szürke homályában gyalogoltunk, egyre mélyebbre a Csontláp néven ismert nyirkos mocsárvidékbe. Szívós sár marasztalta minden lépésemet, a fejem felett víz csepegett a kicsavarodott, zöld fákról, amelyeket úgy elborított a moha, mintha békanyálba mártották volna őket. A ködfoszlányok körbefonták a ki-kibukkanó gyökereket, vagy megültek a talaj mélyedéseiben, elrejtve, ami ott lapul. Időnként csobbant valami a távolabbi állóvizekben, hogy emlékeztessen: nem vagyunk egyedül. A vidék nevéhez hűen csontok hevertek szanaszét a lápon: kibukkantak a sárból, félig eltűntek a rájuk tekeredő nyomnövények sűrűjében, a vízfelszín alatt, fehérre szívva. Ez még a Vaderdön belül is különösen veszélyes résznek számított – nem a catoblepasok, gruffacsórok vagy egyéb szörnyek miatt, akik a sötét mocsárban éltek, hanem a láp mélyén lakó *valaki* miatt.

Akihez mi tartottunk.

Valami elszállt a fülem mellett, éppen csak elvétve a fejemet, aztán néhány lépésre tőlem szétkenődött egy fatörzsön. Megálltam a fa mellett, és kihívóan az útitársamra meredtem: meg meri-e ismételni?

– Ó, hiszen életben van! – Robin pajtás ujjongást imitálva az égnek emelte sáros kezét. – Már attól félttem, zombi lett belőle, vagy valami. – Karba tette a kezét, és rám vigyorgott. Vörös haját sár csíkozta, és szeplőket festett hosszúkás arcára. – Nem hallottál, jégfíú? Már egy ideje kiabáltam utánad.

– De igen – feleltem, visszafojtva a sóhajt. – Hallottalak. Szerintem a mocsár túlfelén lévő gruffacsórok is meghallottak.

– Remek! Talán ha megverekszünk néhányval, utána rám is figyelsz majd egy kicsit! – Állta a pillantásomat, mielőtt körbemutatott volna a mocsáron. – Ez téboly! – jelentette ki. – Honnan tudhatnánk, hogy egyáltalán itt van? Herceg, a Csontláp nincs rajta a kedvenc vakációs helyszíneim listáján! Biztos vagy benne, hogy akivel beszéltél, az tudta is, *miről* beszél? Ha kiderül, hogy ez is téves nyom, lehet, hogy kesztyűt csinállok abból a púkából.

– Azt hittem, kalandozni akarsz – feleltem, csak hogy bosszantsam. Puck felhorkant.

– Ó, persze, félre ne érts! Imádnám bejárni Sohaföld öt sarkát, a nyomomban a felbőszített Nyárkirálynővel, belopózni egy ogre pincéjébe, óriáspókokkal csatázni, nyűgös sárkányokkal bújócskázni, csupa csodálatos emlék! – Megrázta a fejét; a szeme ragyogott, mint aki tényleg a kedvenc emlékeit éli újra. – De ez már kábé a hatodik hely, ahová azért a nyamvadt macskáért jöttünk! Ha itt sem lesz, már szinte félek, hová indulhatunk legközelebb.

– Nem kell jönnöd – feleltem. – Fordulj vissza, ha akarsz! Én nem tartóztatlak.

– Szép próbálkozás, herceg – felelte, és mosolyogva újra karba tette a kezét. – De ilyen könnyen nem szabadulsz meg tőlem.

– Akkor viszont haladjunk! – Lassan sötétedett, Puck állandó szövegelése pedig az idegeimre ment. Tréfa ide vagy oda, *nem* akartam felhívni magunkra egy éhes gruffacsór figyelmét, hogy aztán megküzdhessek vele a mocsár közepén.

– Hát, jó – sóhajtott Puck, és trappolva megindult mögöttem. – De ha itt sincs, a Pókkirálynő palotájába már nem megyek be veled, jégfiú. Mindennek megvan a határa.

A NEVEM, A TELJES ÉS IGAZI NEVEM, Ashallayn'darkmyr Tallyn. Én vagyok a Téli Udvar utolsó hercege.

Egykor hárman voltunk, a Tél fiai, én és a bátyáim, Sage és Rowan. Sosem ismertem a nemzömet, soha nem is akartam megismerni, és a fivéreim sem ejtettek szót róla. Még az sem volt biztos, hogy mindhármunkat ugyanaz nemzett, de ez nem is számított. A Téli Udvarban Mab volt az egyeduralkodó, az egyetlen királynő. Lehet, hogy az ágyát megosztotta néhány jóképű tündérrel, talán néhány makacs emberrel is, de a trónját azt soha senkivel.

A fivéreimmel sosem álltunk közel egymáshoz. Télhercegekként egy erőszakos, sötét politika által uralt világban nőttünk fel. A királynőnk is ezt támogatta: az a fia lett a kedvence, aki éppen elnyerte a kegyét, a másik kettőt büntette. Kihasználtuk egymást, gonosz játszmákat játszottunk egymás ellen, de mindhárman hűek maradtunk az Udvarhoz és a királynőnkhez. Én legalábbis így gondoltam.

Megvan az oka, amiért a Téli Udvarban élők megfagyasztják az érzéseiket. Amiért az érzelmek gyengeségnek, könnyelműségnek számítanak. Az érzések eltompítják az érzékelést, meggyengítenek,

megettörök a vérrokonság és az Udvar iránti hűséget. Rowan bátyámat a féltékenység sötét szenvedélye zabálta fel, amíg meg nem tette az elképzelhetetlent, és az Udvar ellen nem fordult, elárulva miniket az ellenségeinknek. Sage, hármunk közül a legidősebb, áldozatul esett Rowan csalárdságának, de ő csak az első volt. A hatalom iránti vágytól hajtva Rowan lepaktált legnagyobb ellenségünkkel, a vastündérekkel, és segített a királyuknak szinte egészen lerombolni Sohaföldet. Végül megöltem Rowant, megbosszulva Sage-et és a többi rokonomat, de a bosszú egyiküket sem hozhatta vissza. Most már csak én vagyok életben, a Téli Udvar királynőjének, Mabnak az utolsó fia.

És az ő számára én is halott vagyok.

Nem egyedül Rowan hódolt be az érzelmek és a szenvedély erejének. A bukásom, mint oly sok más történet, egy lánnyal kezdődött. Egy Meghan Chase nevű lánnyal, ősi riválisunk, a Nyárkirály félig ember lányával. A sors hozott össze minket, és hiába tettem meg mindent, hogy elrejtsem az érzéseimet, hiába a birodalmunk minden törvénye, hiába a vastündérekkel folyó háború, hiába a fenyegetés, hogy mindörökké kiutasítanak az otthonomból – végül mégis beleszerettem. Az útjaink összefonódtak, a sorsunk összeköttetett, és az utolsó csata előtt esküt tettem, hogy a világ végére is követni fogom, megvédem minden fenyegetéstől, beleértve a saját fajtámat is, és ha kell, meghalok érte. A lovagja lettem, és boldogan szolgáltam volna ezt a lányt, a halandót, aki elrabolta a szívemet, az utolsó lélegzetemig.

A sors azonban kegyetlen szerető, és végül bekövetkezett, amitől félttem: az útjaink elváltak. Meghan a végzetét követve Vaskirálynővé vált, és elfoglalta a vastündérek királyságának trónját. Oda nem követhettem, hiszen az vagyok, ami – tündér, akinek a lényét perzseli és

semmisíti meg a vas. Maga Meghan utasított ki a vastündérek birodalmából, tudván, hogy ha maradok, elpusztulok, és tudván, hogy ettől még megpróbálnám. Mielőtt elhagytam, még megesküdtem, hogy megtalálom a visszatérés módját, hogy egy nap együtt leszünk újra, és semmi sem választhat el minket többé egymástól.

Mab megpróbált meggyőzni, hogy térjek vissza a Téli Udvarba – mint az egyetlen élő hercegnek, kötelességem lett volna hazatérni –, de én egyszerűen kijelentettem, hogy többé nem tartozom a birodalmába, és immár nem szolgálom őt, sem a Téli Udvarat.

Nincs szörnyűbb egy visszautasított tündérr királynőnél, különösen, ha másodjára utasítják vissza. Az életemet kimentettem ugyan a Téli Udvarból, de épphogy csak, és egyhamar nem fogok visszatérni oda. Mindazonáltal nem bántam meg, hogy hátat fordítottam a királynőmnek, minden rokonomnak és ismerősömnek, és az otthonomnak. Az életemnek azon része véget ért. A hűségem – és a szívem – immár egy másik királynőé.

Megígértem, hogy megtalálom a módját, hogy együtt lehessünk. Meg is akarom tartani az ígéretemet – akkor is, ha ehhez gyalog kell átszelnem egy kiterjedt, gyilkos lápot pusztán valami szóbeszédre hagyatkozva. Akkor is, ha ehhez el kell viselnem legerősebb és legbosszantóbb riválisomat, Robin pajtást, aki – hiába igyekszik titkolni – szintén szerelmes a királynőmbe. Magam sem tudom, miért nem öltem még meg. Talán, mert Puck Meghan legközelebbi barátja, és szörnyű gyászt okoznék neki, ha megtenném (habár fogalmam sincs, miért). Vagy talán a lelkem mélyén elegendő van a magányból.

Mindenesetre nem sokat számít. Minden rom után, amit átkutattunk, minden sárkány után, amit legyőzünk, minden pletyka után, aminek a nyomába eredünk, egy lépéssel közelebb jutok a célomhoz. Ha száz évbe telik is, végül újra Meghannel leszek. Ennek a

nyomasztó mocsárnak a mélyén a kirakós egy újabb darabkája bújik meg. Az egyetlen nehézség: megtalálni.

SZERENCSÉRE PUCK ÁLLANDÓ NYAVALYGÁSA és panaszkodása ellenére a gruffacsórok úgy döntöttek, *nem* nézik meg, mi ez a zaj, és *nem* jöttek át erre az oldalra értünk. Kiváló: így is ráment csaknem az egész éjjel, hogy megtaláljuk, amit kerestünk.

Egy tajtékos vizű tó mellett állt egy ház – kopott volt és szürke, mint minden más. Kifehéredett csontokból összerótt kerítés vette körül, az oszlopokon koponyák trónoltak. Az udvarnak nevezhető területen néhány nyamvadt csirke kapirgált. A vénséges kunyhó fából volt, és halkan nyikorgott, holott nem járt a szél.

A legkülönösebb azonban mégsem a ház maga volt, hanem az alapzata: egy pár vaskos, göcsörtös, sárga madárláb tartotta, karmai a sárba mélyedtek. A lábak most meg voltak görbülve, mintha gazdájuk aludna, de időről időre megmoccantak fészkelődve, amitől az egész ház nyögve megremegett.

– Megééérkeztüüüünk – dalolta Puck halkán. – És azt megmondhatom, hogy az öreglány cseppet sem lett kevésbé ijesztő azóta, hogy utoljára láttam.

Gyanakodva néztem rá.

– Csak hallgass, és ezúttal hagyd, hogy én beszéljek! – közöltem. – Éppen elég pocsék volt, amikor megsértetted a kentaurok főnökét.

– Mindössze annyit vetettem fel, hogy jól jönne egy háttas, hogy kijussunk a völgyből. Egy szóval sem mondtam, hogy ő legyen az.

Sóhajtvá kinyitottam a csontkaput, és átszeltem az elgazosodott udvart. A csirkék ijedten menekültek az utamból. Azonban mielőtt elértük volna a lépcsőt, az ajtó nyikorogva kitérült, és egy öregasszony lépett ki a benti sötétségből. Ráncos arcát kócos, fehér haj keretezte, ám fekete

szeme élénken csillogott. Egyik bütykös kezében kosarat fogott, a másikonban egy henteskést, amelynek pengéjét sok áldozat vére szennyezte.

Feszülten, ugrásra készen álltam meg a lépcső aljában. Akármenynyire is öregnek nézett ki, a ház boszorkánya nagy hatalommal bírt, a viselkedése pedig kiszámíthatatlan volt. Ha Puck mond valami ostobaságot, vagy véletlenül megsérti, roppant kellemetlen lesz ki-
verekednünk magunkat innen.

– No lám – szólalt meg a boszorka, és vértelen ajkára mosoly ült ki. Görbe, sárga fogai csorba csontokként villantak elő. – Micsoda meglepetés! Két jóképű tündérfiú látogatóba jön egy szegény öregasszonyhoz. És ha nem csal a szemem, az ott Robin pajtás! Amikor utoljára láttalak, elloptad a seprűmet és összekötötted a házam lábait, úgyhogy felborult, amikor megpróbált a nyomodba eredni!

Visszafojtottam egy újabb sóhajt. Ez nem kezdődött jól. Tudhattam volna, hogy Puck korábban tett már valamit, amivel kiérdemelte a boszorkány haragját – ugyanakkor küzdenem kellett, el ne vigyorodjak, amikor arra gondoltam, hogy a ház az ablakaira esik a sárban, mert a Nagy Tréfamester hátrakötötte a sarkát.

Vigyáztam, hogy kifejezéstelen maradjon az arcom, mert a boszorkány egyértelműen nem találta humorosnak a dolgot.

– Mit tudsz felhozni a mentségedre, gonosztevő? – Megrázta a kését Puck felé, aki gyorsan belépett mögém; szánalmas kísérlet volt a rejtőzésre, de közben hallottam, hogy próbálja visszafojtani a vihogást. – Tudod te, mennyi időbe telt helyrehozni a házamat? És akkor volt képed, volt bőr a képeden, hogy egyszerűen elhajítsd a seprűmet az erdő szélén! Csak azt akartad bebizonyítani, hogy el tudod venni! Tulajdonképpen szeretnélek megfőzni csirkefőzéknek!

– Bocsánatot kérek a nevében – vágtam közbe. Az élénk, fekete szempár felém fordult. Egyenesen álltam, félelem nélkül, de udvarias

testtartással, nehogy egy kalap alá vegyen a mögöttem rejtőző tökfilkóval. – Bocsássa meg a betolakodást, öreganyám! – folytattam szerzetásként. – Ash vagyok, a Téli Udvarból. A segítségére lenne szükségünk, ha meghallgat.

A boszorkány pislantott.

– Ez már modor! Látom, téged nem istállóban neveltek, mint amant ott! – bökött a késsel Puck felé, az orrát fintorgatva. – Tudom ki vagy, Mab fia. Mit szeretnél tőlem? Ne húzd az időt!

– Keresünk valakit – feleltem. – Azt pletykálták, errefelé járt, átutazóban a Csontlapon. Azt gondoltuk, talán tudja, merre lehet.

– Igen? – A boszorkány oldalra billentette a fejét, és kíváncsian végigmért. – És miből gondolod, hogy én tudom, hol van ez a jómadár?

– Nem madár – javítottam ki. – Macska. Cáit sith. Bizonyos mesékben Kacor néven ismerik. Más mesékben szívesen tölti az idejét a lép hatalmas boszorkányával, akinek a háza csontkerítés mögött, csirkelábakon áll.

– Értem – felelte a boszorkány, de az arckifejezése és a hangja semleges maradt. – Nos, ifjú herceg, tisztelem a kitartásodat. Kacort a legjobb időkben sem egyszerű megtalálni. Nagyon hosszú utat tehetél meg, hogy ráakadj. – Összehúzott szemmel méregetett. – Látom az arcodon, hogy nem ide jöttél először. Vajon miért? Miért jár be ez a fiatal tündér ilyen nagy utat? Mit kíván olyan nagyon, hogy még a Csontboszorkány haragját is megkockáztatja? Mi a vágyad, Ash, a Téli Udvarból?

– Elhinnéd, hogy a macska pénzzel tartozik neki? – hallatszott Puck hangja a hátam mögöl. Összerezentem. A boszorkány dühös arcot vágott.

– Nem téged kérdeztelek, Robin pajtás! – bökött felé karomszerű ujjával. – Jobb, ha vigyázol a szádra, különben nyakig egy fortyogó

üstnyi kígyóméregben találhatod magad! Ebben a percben egyedül a barátod udvariassága tart vissza attól, hogy élve megnyúzzalak, és ha nem bírsz hallgatni, elzavarlak. A kérdésem a hercegnek szólt.

– Már nem vagyok herceg – szakítottam félbe halkán. – Többé nem szolgálom a Tél királynőjét. Mab kiutasított az udvarából. A számára halott vagyok.

– Nem számít. – A boszorkány ismét rám vetette kutató pillantását. – Ez nem válasz a kérdésekre. Miért vagy itt, Ash Már-Nem-Herceg? És ne akarj engem félrevezetni fejtörőikkel és féligazságokkal, mert rájövök, és nem leszek boldog! Ha találkozni akarsz ezzel a Kacorral, előbb felelj meg a kérdésekre! Mi a célod?

– Én... – Egy pillanatig tétováztam, és nem csak azért, mert Puck keményen oldalba bökött. Ő tudta az okát, hogy miért vagyunk ott, miért akartam megtalálni Kacort, bár még sosem mondtam ki hangosan. Talán a boszorkány is tisztában volt ezzel, talán csak a kíváncsiság hajtotta, de fennhangon kimondani egyszerre sokkal valóságosabbá tett mindent.

– Én... halandóvá akarok válni – válaszoltam halkán. Magam is most hallottam először a szavakat kimondva, és a gyomrom görcsbe rándult. – Ígéretet tettem valakinek, hogy megtalálom a módját, hogy életben maradjak a Vasbirodalomban, márpedig így nem mehetek oda. – A boszorkány felvonta a szemöldökét. Kihúztam magam, és álltam a pillantását. – Emberré akarok válni. És szükségem van Kacor segítségére.

– Mondhatom – szólalt meg egy ismerős hang a hátunk mögött –, ez aztán *igazán* érdekes kívánság.

Megpördültünk. Egy felfordított vödrön ott ült Kacor, a bozontos, sűrke macska. A farkát maga köré kerítette, úgy figyelt minket, lusta pillantással.

– Ó, hát persze! – kiáltott fel Puck. – Szóval itt vagy! *Tudod te*, mi mindenen mentünk át, hogy megtaláljunk, te *macska*? Mindvégig ott ültél?

– Ne akard, hogy kimondjam a nyilvánvalót, Robin pajtás! – válaszolta Kacor, és megbillentette a bajszát, aztán felém fordult. – Üdvözet, herceg! Hallottam, hogy engem keresel.

– Ha tudtad, miért nem jöttél?

A cáit sith ásított: rózsaszín nyelve felkunkorodott hegyes, fehér fogai között.

– Meglehetősen eluntam az udvari politizálást – felelte, és egy pillanatra behunyta arany szemét. – A Nyár és a Tél között sosem változik semmi, és nem akartam belekeveredni a végeérhetetlen kardcsörtetésbe. Avagy bizonyos sötét múzsák játszmáiba.

Puck összerezzen.

– Ezt is hallottad? Huh, a pletyka gyorsan terjed. – Megrázta a fejét, és elvagyorodott. – Kíváncsi vagyok, Titánia lenyugodott-e már a tréfa után, amit a Nyári Udvarban süttöttünk el.

Kacor nem törődött vele.

– Tudni akartam, miért keresel, hogy eldönthessem, akarom-e, hogy megtalálj. Vagy nem. – Lenézőn oldalra biccentett fejjel nézett rám. – *Ez* a kívánság viszont határozottan nem az volt, amire számítottam volna tőled, herceg. Milyen rendkívül... érdekes!

– Ha engem kérdezel, inkább ostoba – jelentette ki a boszorkány, ezúttal felém lendítve a kését. – Vajon lazaccá változhat-e a varjú, pusztán csak mert úgy kívánja? Herceg-aki-nem-herceg, semmit sem tudsz a halandó létről. Miért akarsz hasonlóná válni hozzájuk?

– Azért – felelte helyettem Kacor –, mert szerelmes.

– Ahh! – A boszorkány rám nézett, és megcsóválta a fejét. – Értem. Szegény nyomorult. Akkor hiába beszélek, egy szót sem fogsz

meghallani belőle. – Hívös pillantásomra csak elmosolyodott. – Jó utat, herceg-aki-nem-herceg! Téged pedig, Robin pajtás, ha még egyszer meglátlak, az ajtómrá feszítem az irhádát. Most pedig megbocsátsatok!

Azzal ledobogott a lépcsőn és elvonult, közben még azért odacsapott a késsel Puck felé, aki fürgén kitért előle.

Nem tetszett, ahogy Kacor továbbra is nézett rám; résnyire nyitott szemében vidámság bujkált. Karba tettem a kezem.

– Tudod, milyen módon válhat egy tündér halandóvá, vagy sem?

– Nem – felelte a macska, és egyszerre elkeseredtem. – De van... szóbeszéd. Legendák azokról, akik halandóvá akartak válni.

– Felemelte a mellső mancsát, megnyalta, és végighúzta a fülén. – Van valaki, aki talán még a módját is tudja – folytatta túlságosan is könnyed hangnemben. – Egy látó, aki Sohaföld legvadabb vidékén él. De a hozzá vezető út kanyargós és keskeny, és ha egyszer lelépsz az ösvényről, soha nem találod meg többé.

– Hogyne, és te véletlenül éppen tudod az utat, ugye? – tudakolta Puck, de Kacor még mindig nem törődött vele. – Jaj már, macska, mind tudjuk, mi lesz ennek a vége! Mondd meg, mi az ára, hogy megállapodhassunk, és elindulhassunk végre!

– Az ára? – Kacor csillogó szemmel nézett fel. – Úgy gondolod, ennyire jól ismersz – töprengett, és cseppet sem tetszett a hanghordozása. – Úgy gondolod, ez valami egyszerű kérés, hogy majd elvezetlek a látóhoz, és ennyi lesz az egész. Fogalmad sincs, mit kérsz, mi áll előttünk. Mindannyiunk előtt. – Felállt, meglengette a farkát, aranyszínű szemének komoly pillantásával mért végig. – Nem mondok árat. Ma nem. De eljön majd a nap, herceg, amikor meglátogatlak, hogy megfizettessem veled az adósságodat. És akkor megfizeted. Teljes egészében.

Szavait átitatta a mágia hatalma. Alku, ráadásul egy különösen csúf fajtája. Kacor valamiféle, csak általa ismert okból, a jövőre játszott. Egy részem tiltakozott, visszahőkölt a gondolattól, hogy ilyen megtörhetetlen, mágikus kötésbe lépjek. Ha beleegyezek, a macska akármit kérhet, akármit elvehet, és nekem túrnóm kell.

De ha ez az ára, hogy emberré váljak, és végül Meghannel lehessek...

– Biztos vagy benne, jégfiú? – Puck elkapta a tekintetemet. Ő is aggódott. – Ez a te küldetésed, de ha igent mondasz, nincs visszalépés. Nem ígérhetnél neki inkább egy szép, cincogós egeret, és annyi?

Sóhajtottam, és visszafordultam a cáit sith felé, aki nyugodtan várta a válaszomat.

– Nem fogok szándékosan kárt okozni senkinek – jelentettem ki.

– Nem használhatsz fel fegyverként, és nem teszek senkinek ellenére, akit barátomnak vagy szövetségesemnek tartok. Az alkunk senki másra nem vonatkozhat. Csak rám.

– Ahogy kívánod – dorombolta Kacor.

– Akkor megegyeztünk.

Különös bizsergést éreztem, ahogy az alkunk megpecsételődött. Ökölbe szorítottam a kezem. Immár nem volt visszaút – nem mint-ha visszakozni akartam volna, mégis úgy tűnt, hogy az elmúlt egy évben több alkut kötöttem, több feltételt fogadtam el, mint a Tél hercegeként egész életemben.

Rám telepedett az érzés, hogy még többet fogok feláldozni, mielőtt az utunk véget ér, de többé nem tehettem ellene semmit. Ígéretet tettem, és teljesíteni fogom.

– Akkor meg – biccentett Kacor, és leugrott a vödörről egy sárral körülvett gazos részre. – Induljunk! Csak az időt vesztegetjük, ha itt fecsegünk.

Puck pislogott.

– Csak így? Meg sem mondd a vén csirkekopasztónak, hogy elmegyünk?

– Már tudja – felelte Kacor, és kényeskedve átsétált az udvaron. – És minthogy mellékesen az a „vén csirkekopasztó” minden szót hall, amit mondasz, azt javaslom, hogy igyekezzünk. Miután végzett a baromfival, téged kíván kezelésbe venni.

A macska elérte a kerítést, és felugrott a tetejére; egy ferde koponyán egyensúlyozva nézett vissza, sárga szeme ragyogott.

– Nem hitted, hogy könnyen elereszt, ugye? – kérdezte. – Sötétedésig van időnk, hogy eltakarodjunk a lápról, különben elindul utánunk, a nyomában a pokol minden seregével. Úgyhogy igyekezzünk, rendben?

Puck reszketeg vigyorral sandított rám.

– Izé... nincs egy unalmas percünk sem, igaz, jégfiú?

– Egy nap megöllek – ígértem neki, de nekilódultam Kacor nyomában, vissza a sáros láp felé. Nem üres fenyegetésnek szántam.

Puck csak nevetett.

– Persze. Te meg mindenki más is, herceg. Üdv a klubban!

MÁSODIK FEJEZET

Régi rémálmok

A CSONTLÁPBÓL KIFELEÉ vezető utunk sokkal kellemetlenebb volt, mint amikor a boszorkányt kerestük. Kacor jóslata bevált: amint a nap a nyugati láthatár alá süllyedt, vészjósló üvöltés hangzott fel, és a mocsárvidék minden sarkában visszhangzott. Még a föld is beleborzongott; a feltámadó szél elsöpörte a délután melegét.

– Talán gyorsabban is haladhatnánk – javasolta Kacor, és beugrott az aljnövényzet közé, én azonban megálltam, és a süvítő széllel szembefordulva kivontam a kardomat. A szél rothadás, állott víz és vér szagát vágta az arcomba, de megvettem a lábamat, és a kardomat lazán leeresztve vártam.

– Hé, herceg! – fordult vissza Puck idegesen. – Mit csinálsz? Ha nem vetted volna észre, a vén csirkekopasztó elindult, és téli-nyári vegyes ragut akar csinálni.

– Csak hadd jöjjön!

Ashallayn'darkmyr Tallyn voltam, Mab fia, a Téli Udvar egykori hercege, aki nem ijed meg egy seprűn lovagoló boszorkánytól.

– Nem ajánlom – hallottam Kacor hangját a bokrok közül. – Elvégre ez itt az ő birtoka, és ha ragaszkodsz hozzá, hogy itt verekedj meg velem, komoly ellenfeled lesz. Bölcsebb lenne a láb szélére menekülni, oda nem fog követni. Én legalábbis ott leszek, arra az esetre, ha észhez térnél. Nem nézem végig, hogy megívysz egy tökéletesen nevetséges csatát a nevetséges büszkeségedért.

– Gyere már, Ash! – nógatott Puck, máris elfelé oldalazva. – Majd máskor játszunk a szörnyen hatalmas boszorkányokkal. Ez a szőrgolyó még eltűnik a végén, és semmi kedvem *megint* átgyalogolni miatta Sohaföldön.

Puckra meredtem, de ő csak egy arrogáns vigyorral válaszolt, és a macska után sietett. Visszadugtam a kardomat a hüvelybe, és én is a nyomukba eredtem.

Rohantunk: a Csontláp hamarosan élénkzöld moha és kifehéredett csontok egyvelegévé olvadt. Rikoltó nevetés harsant mögöttünk, ami még gyorsabb futásra sarkallt. Igyekeztem tehát sebesebben haladni, magamban átkozva az összes nyártündért.

Vagy egy óráig rohantunk így: az üldözőnk nevetése sosem ért közelebb, de nem is maradt le mögöttünk. Végül a talaj keményebbé vált a lábam alatt, egyre magasabb és vaskosabb törzsű fák vettek körül. A levegő is megváltozott, eltűnt belőle a maró mocsárszag, és édesebb illatúvá vált – habár ebbe az édességbe halványan belekeveredett a bomlás aromája is.

Az egyik fa ágai között megláttam egy szürke foltot, és megálltam – olyan gyorsan, hogy Puck belém rohant és feljajdult. A lendületét felhasználva megfordultam és löttem rajta egyet, mire lepattant rólam, és esetenül, karját-lábát szétdobva elterült. Elégedett mosollyal kerültem ki, és könnyedén oldalra léptem, amikor el akart gáncsolni.

– Most nem játszani kellene – szólta le Kacor megvetően a magasból. – A boszorkány ide nem fog követni minket. Most pihenni kell. – Azzal hátat fordított, felugrott a magasabb ágak közé, és eltűnt szem elől.

Letelepedtem egy fa törzse mellé, kivont kardomat az ölembe fektettem, majd sóhajtván hátradőltem. Az első lépés sikeres volt. Megtaláltuk Kacort, bár nehezebb volt, mint először hittem. A következő lépés a látó megtalálása lesz. Azután...

Újra felsóhajtottam. Hogy azután mi lesz, az még nem volt tiszta. Fogalmam sem volt, merre visz az út, ha megtaláltuk a látót. Nem tudhattam, mit kell tennem, hogy halandóvá válhassak. Talán fájdalmas lesz. Talán fel kell ajánlanom, fel kell áldoznom valamit – habár sejtesem sem volt, mit ajánlhatnék még fel, a puszta létezésemen kívül.

Hunyorítva elűztem ezeket a gondolatokat. Nem számít. Bármi az ára, megfizetem.

Feléledtek az emlékeim, megpróbálták bekúszni a saját védelmemre emelt jeges fal alatt, amit a világ felé mutattam. Valaha úgy gondoltam, a páncélom áttörhetetlen, semmi sem tud megérinteni... azután Meghan Chase belépett az életembe, és fenekestül felfordította. Nem ismer félelmet, hűsége, hajlíthatatlan és makacs, mint egy gránittömb. Átverekedte magát minden korláton, amelyek segítségével kívül akartam tartani, nem volt hajlandó feladni, és végül be kellett ismernem a vereségemet. Hivatalosan.

Szerelembe estem. Egy emberrel.

Keserűen elmosolyodtam. A régi Ash, ha ilyesmit mondtak volna neki, vagy gúnyosan kinevette volna az illetőt, vagy elválasztja a fejét a nyakától. Azelőtt már megtapasztaltam a szerelmet, és olyan nagy fájdalmat okozott, hogy visszavonultam egy áthatolhatatlan fal

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

mögé, elfagyasztva a kapcsolataimat mindennel, mindenkivel. Így megdöböntő, váratlan és egy kicsit ijesztő is volt rájönni, hogy még mindig vannak érzéseim. Csak vonakodva vettem tudomásul. Ha leeresztem a pajzsomat, sebezhetővé válok, a gyengeség pedig a Téli Udvarban a halállal egyenlő. De ami még fontosabb: nem akartam még egyszer keresztülmenni ugyanazon a kínszenvedésen, ha végül csak azért bújok ki a páncéloból, hogy ismét széttépjék a szívemet.

A lelkem mélyén tudtam: minden ellenünk szól. Tudtam, hogy a Tél hercege és a Nyár királyának fél-ember lánya számára nincs sok lehetőség arra, hogy együtt maradjanak. De kész voltam megpróbálni. Minden erőmmel belevettem magam a harcba, és nem bántam meg, még akkor sem, amikor Meghan eltépte a kötelékünket, és kiutasított a Vasbirodalomból.

Arra számítottam, hogy aznap meghalok. Készen álltam. Az igazi nevem erejével parancsoltak rám, hogy távozzak, hagyjam magára Meghant a Vasbirodalomban meghalni, és ettől csaknem másodszorra is összetörtem. Ha nem köt az esküm, hogy visszatérek hozzá, talán valami öngyilkos tette szánom el magam, például a teljes Nyári Udvar szeme láttára párbajra hívom Oberont. Most azonban, hogy ígéretet tettem, nincs visszaút. Ha megszegem a fogadalmaimat, az apránként pusztít el, amíg végül semmi sem marad belőlem. Még ha nem is szántam volna el magam, hogy megtalálom a módját, miként élhetek a Vasbirodalomban, akkor sem lenne más választásom, mint menni előre, tovább.

Újra Meghannel leszek, vagy elpusztulok. Nincs más lehetőség.

– Hé, jégfiú! Jól vagy? Megint nagyon komor képet vágsz.

– Jól vagyok.

– A nagy szart vagy jól. – Puck egy ágon hevert, hátát egy másiknak vetve, a kezét összekulcsolta a tarkója mögött, fél lábát lelógatta.